مجاهد

مجاهد مجله

پښتو

١

مجاهد مجله

عملي، فرهنګي، سیاسي ټولنیزه او جهادي خپرونه

لومړی کال، لومړی ګڼه، حمل 1442المریز،

رمضان المبارک 1444ه ق، اپریل 2023م

له حضرت ابو هریره رضی الله تعالی عنه روایت دی، هغه وایي چې رسول الله صلی الله علیه وسلم له موږ سره د هند د غزاء او معرکې په اړه وعده کړې وه، که چېرته زه (ابو هریره) پکې شهید شوم، له غوره شهیدأنو څخه به یم، او که بېرته غازي راستون شوم، نو زه به آزاد یم.

احمد ابن حنبل، المسند، 2: 228، ګڼه: 7128، قرطبه بنسټ، مصر. الحکیم، المستدرک علی الصحیحین، 3: 588، رقم: 6177،

لیکلړ

۱ موږ څوک یو!؟
سر لیکنه

۲ د تلبیس ابلیس رسـوایي (د اسـلام او جمهوریت ترمنځ لنډ توپیر)
استاد محمد عمر

۳ د استشهاد له منارو د دیدار تر تلوسـو!
سیف الدین هلال

۴ په معاصر جهاد کې د غزوة الهنـد ځانګړتیـاوې
عزیز الدین مصنف

۵ اقصی آزادي غواړي، خو څنګـه!؟*
عابد راهي

۶ زما مرشد
عمار خراساني

۷ د سرسـایې (صدقة الفطر) احکام
عبدالمالک همت

۸ سپین ستوري

۹ د انقلاب وړمې

سر لیکنه

مور ځوک یُو!؟

مور او تاسې وينو چې د اسلام له ابتداء په ځانګړې توګه له کلونو او له پیړیو او لسيزو را هيسې د کفر له لوري تمويلېدونکې او د غرب په اشارو چليدونکې مختلفې استخباراتي اداري او مغرضې شيطاني او صليبي کړی همېش دا هڅې او کوششونه کوي چې د اسلام د لارې پاک او سپيڅلي علماء کرام، مجاهدين او جهادي ډلې او تحريکونه په يو او بل نوم بدنام کړي، تهمتونه ور پسې وتړي، او د نړی مسلمانان ور باندې بد ګمانه کړي، تر څو غرب او کفار بيا له دې ناوړه حالت څخه خپله ګټه پورته او سوء استفاده وکړي.

که تاريخ مطالعه کړئ، نو پوه به شئ! چې غرب تل هڅه دا کړې، چې د اسلام اساسي احکام په ځانګړې توګه هغه نقاط او ستنې چې کفر ته ترې خطره وي، د اسلامي نظام د قيام ذريعه وي او د نړی مسلمانان وحدت او اتفاق ته را دعوتوي، د مختلفو صليبي او استخباراتي پلانونو او پروژو له لارې له دين څخه د ويستلو کوشش کړی او لا يې هم کوي.

خو پدغې باطلې هڅې او پلان کې د کفارو ډيره توجه بيا جهاد، قتال، هجرت، حدود، قصاص، قانون، سياست، حکم الله او همدغه شان د الهي حاکميت او قانون احکامو ته وه/ ده، چې د مسلمه أمت د ځوان نسل د افکارو څخه يې وباسي.

دغه کار چې له دين څخه ياد موضوعات وباسي، کفار پکې ناکام شول، ځکه د تاريخ په اوږدو کې مور کتلای شو چې هميش رباني علماء کرامو د کفارو د داسې پلانونو او پروګرامونو په وړاندې په ډيره ميړانه او شجاعت سره مبارزه کړې ده، هغه که د جهاد په ډګر کې وي، که د تدريس او تصنيف په ميدان کې وي او يا هم د دين اسلام په کومه بله ځانګه او شعبه کې، البته بد بختانه بايد ووايو چې د مسلمه أمت په ځانګړې توګه

زموږ او ستاسي د ټولني ډېر ځوانان او ملايان د کفارو د دې دسيسې ښکار شول، او د دين اسلام له حقيقي او اصل چوکاټ څخه په يوه او بله لار لاړل.

ځينو يې اسلام په جومات او مدرسه کې منحصر کړ، چا په خانقاه او تصوف کې بند کړ او ځيني پکې د افراط او تفريط له سرحدونو څخه دومره مخکې لاړل چې آن د شرک او تکفير عقيدې ته پکې ورسېدل.

را به شم خپلې اصلي موضوع ته، هغه دا چې دا ډېر وخت کېږي چې د مختلفو سياسي او مذهبي ګوندونو، اشخاصو او مختلفو مکتب فکر سره د تعلق لرونکو ټولنيزو فعالانو له لوري په تحريک طالبان پاکستان يا پاکستاني مجاهدينو باندې دا الزام او تهمت لګول کېږي چې ګواکې دوی ټول پنجپيريان دي.

پداسې حال کې چې دا داسې ناروا او مفسد کار هم ندی ځکه چې د پنجپيريانو، ديوبنديانو، سلفيانو او نورو ټولو مسالکو ترمنځ ټول اختلافات په فروعي مسائلو کې دي، نه په اصولي مسائلو کې، او هغه ټول داسې مسائل دي چې نه يې په قبر او آخرت کې له انسان څخه پوښتنه کېږي او نه هم په دنيا کې، ټول خبره په اولی او غير اولی کې ده.

خو دا چې بدبختانه د مسلمه امت په ځانګړې توګه زموږ او ستاسي د ټولني ځيني ملايان پدې فروعي اختلافاتو کې دومره وړاندې لاړل چې د ژوند نور ټول کارونه يې ورته پرې ښودل، او فقط د يو بل تکفير او رد ته تيار ناست وي، او په ډېر افسوس سره بايد ووايم چې دا کار ورته ډېر ښه هم ښکاري.

او پدې لاره يې له دين څخه د ځان لپاره د مالياتو يوه سرچينه او منبع جوړه کړې ده.

او په شعوري او غير شعوري توګه د ملايانو د دې کار څخه غرب او کفار خپله ګټه پورته کوي، چې له امله يې مسلمانان هره ورځ له مختلفو بدبختيو سره مخ دي.

په مختلفو فرقو، ډلو، تنظيمو او پارټيو کې تقسيم شول، چې نتيجه کې ورڅخه د خپل ژوند اصل مقصد پاتې او په فروعي اختلافاتو، ضمني کارونو او خواهشاتو کې ګير شول او همدا يې د ژوند مهم کار او هدف وګرځاوه.

همدغه وجه ده چې کفارو دې مسئلې ته زور او هوا ورکړه او له همدې چينل څخه يې د مجاهدينو د بدنامولو کوششونه پيل کړل.

نو په همدې خاطر بايد ووايم چې جهادي تحريکونه هميش د مسلمه أمت نمايندګي کوي او د جهاد د دې عظيمې فريضې د ادا کولو په لار کې د اسلامي نظام او

خلافت د احياء او قيام لپاره ټول امت راپورته کوي او په همدې لار کې بيا د مشترکه فرضي او واجب هدف لپاره (چې هغه اسلامي نظام دی) د اهل السنة والجماعة په چوکاټ کې د نفاذ کوشش کوي، او د ټولو سني مکاتب فکر سره وابسته ځوانان د علماء کرامو په قيادت او اطاعت کې قرباني ورکوي.

په کومو منطقو، سيمو او علاقو کې چې د کوم مکتب فکر يا مسلک اثر زيات وي، د هغه ځای په مجاهدينو هم هغه اثر وي، مثلاً اسلامي امارت (أعزها الله) دی، دا د ټولو مسلمانانو مشترکه او ګډ کور دی، د ټولې نړۍ د مسلمانانو که هغه عرب دي که عجم، که پښتانه دي که فارسيوانان، که بلوڅان دي که پنجابيان که د لر دي او که بر که د شرق دي او که غرب؛ نو ځکه مو په مثال کې هم اسلامي امارت أعزها الله وړاندې کړ، نو وګورئ د اسلامي امارت تر چتر لاندې سيمو کې چې په کومو منطقو، سيمو او علاقو کې د کوم مسلک او مشرب اثر سوا او زيات دی، د هغه ځای په مجاهدينو هم هغه اثر و او دی، لکه په کنړ او نورستان ولايتونو کې د پنجپيريانو او سلفيانو اثر زيات دی نو په همدې وجه په زياتره مجاهدينو يې هم د دغه دوه مسلکونو اثر دی، او همدغه شان د بدخشان او ننګرهار ولايتونو په په بعضې سيمو کې هم اکثريت مجاهدين د پنجپيريان او سلفيان دي، ځکه هلته په هغه سيمو کې د ياود مسلکونو اثر رسوخ زيات دی.

خو بل طرف ته بيا په عام افغانستان کې د حنفي ديوبندي مسلک قاطع اکثريت دی، نو ځکه د اسلامي امارت أعزها الله قاطع اکثريت هم حنفي ديوبنديان دي او د دار الإفتاء، محکمو، عدالتونو، حکومتي ادارو او په مجموع کې د ټول حکومت د ټولو مذهبي، اقتصادي او سياسي چارو لپاره يې رسمي مذهب او مسلک هم فقه حنفي ده، همدغه شان صورت حال د پاکستاني طالبانو يا تحريک طالبان پاکستان هم دی، چې په کوم ځای کې د کوم مسلک او مشرب اثر دی په مجاهدينو يې هم هغه اثر دی، او ځايي مسلکونو لارويان او مقلدين دي.

دا چې په پاکستان کې هم قاطع اکثريت د حنفي ديوبنديت دی نو طالبان او مجاهدين يې هم اکثريت حنفيان (احناف) دي.

او د تحريک طالبان رسمي، قضايي او د دار الإفتاء مذهب هم د اکابر علماء ديوبند د فهم او تحقيقاتو په رڼا کې حنفي فقه ده.

جنوبي وزيرستان، شمالي وزيرستان او همداراز د خيبرپښتونخوا جنوبي سيمې چې د

تحریک یا تي تي پي لپاره حیاتي ارزښت او ستراتیژیک اهمیت لري، او همیش د تحریک مراکز پاتې شوي دا په مطلق ډول دیوبندي حنفي سیمې دي. نو په همدې وجه مجاهدین یې هم په مطلق او کُلي توګه حنفیان دي او د تحریک طالبان اکثره مشران هم د دغه سیمو سره تړاو لري لکه د تحریک طالبان پاکستان بنسټګر او باني شهید بیت الله محسود رح، دوهم مشر شهید حکیم الله محسود (رح) او اوسنی امیر مفتي نور ولي محسود (مفتي ابو منصور عاصم) حفظه الله؛ دغه شان په تي تي پي یا تحریک طالبان پاکستان کې د تصوف د مبارکو سلسلو سره تړاو لرونکي خصوصاً د نقشبندیه مبارکې سلسلې متعلق صوفي حضرات او مجاهدین هم په کافي تعداد او زیاته اندازه کې وجود لري او اهم پوستونه او مسؤلیتونه ورسره دي.

نو څرګنده شوه چې دا خبره د واقعیت خلاف او د جهادِ پاکستان په خلاف د دښمن د استخباراتو یوه پراپیګنده ده، چې د تي تي پي والا وهابیان یا پنچپیریان دي.

د تي تي پي مذهب، مسلک، سیاست او لائحه هغه دي کوم چې د اسلامي امارت أعزها الله دي، ځکه چې تحریک طالبان پاکستان یا تي تي پي په حقیقت کې کوم مستقل حرکت نه دی بلکې د افغانستان د طالبانو د اسلامي تحریک (اسلامي امارت أعزها الله) یو طبعي تمدید او دفاعي شاخ دی.

او هدف مو په ټول پاکستان کې د اسلامي نظام قیام او د اسلامي امارت دفاع او راتګ ته لاره هوارول دي.

او که د تحریک تاریخ، شالید او پس منظر مطالعه شي، نو پدې به پوه شئ چې تحریک د نړۍ د همدې یواځیني اسلامي نظام (اسلامي امارت أعزها الله) په دفاع کې رامنځته شوی او وجود ته راغلی و.

زمونږ منشور قرآن او حدیث او اهل السنة والجماعة تګلاره ده، زمونږ هر څه د اسلام د مبارک دین او عقیدې په اساس دي، معاملات مو د الولاء والبراء په اساس دي.

الحمدلله په مونږ کې پښتانه هم شته، پنجابیان هم، بلوچان هم شته او سندیان هم، ځکه مونږ د قومیت په نوم څوک نه پېژنو، زمونږ د ملګرتیا اساس اسلام او د الولاء والبراء عقیده ده.

او نه هم تکفیریان یو، الحمدلله ګنې راشئ، له نیږدې څخه مونږ وګورئ، پوه به شئ چې مونږ څوک یو، څه کوو او ولې یې کوو!؟

د تلبيس ابليس رسوايي

د اسلام او جمهوريت ترمنځ لنډ توپير)

استاد محمد عمر

څه موده وړاندې د پاکستان يو سياسي مذهبي ګوند مشر مولانا فضل الرحمن په خپله يو جلسه کې د جمهوريت او اسلام په اړه داسې ويلي و چې د جمهوريت او اسلام ترمنځ تقابل نشته، مثال يې داسې دی لکه څوک ووايي، چې اسلام غواړې که خلافت؟ اسلام غواړې که امارت، جمهوريت و خلافت و امارت د نظامِ حکومت نوم دی، قانون ندی.

ګورئ! هره اصطلاح بايد له خپل مصطلح څخه زده شي، له ځانه ګېډور مفاهيم ورته ونه ټاکو؛ که د امارت و خلافت معناوې له کوم جمهوري او ډيموکرات څخه غواړو، په غلطه به و، همداراز که د جمهوريت مفهوم له کوم ديني عالم څخه پوښتو، ادرس به مو غلط کړی وي، ځکه صاحب البيت أدرى ما فيه، که د شيانو مفاهيم کما هي درک شي، نو په تمييز کې يې التباس پر مونږ نشي راتلی او نه مو د چا تلبيس دوکه کولای شي. خلافت چې د سياست په ميدان کې يادوو، موخه به مو هغه نظام وي، چې د إلهي حاکميت عقيده يې لومړۍ ډبره ده، د إلهي غوښتنو او لارښوونو د تعميل لپاره، په دنيا کې د الله تعالی يو نائب وي او د هغه په نيابت او خلافت کې پر خلکو واکمني کوي او د ده أحکام جاري کوي.

دغه معنا يې مفسرينو د دې آيت لاندې راوړې ده: **إنا جعلنک خليفةً في الأرض؛** ياني: مونږ په زمکه کې ته (داؤد عليه السلام) خليفه کړې.

نو خلافت يواځې د نظم و ډسپلين (نظام حکومت) نوم ندی، بلکې په زمکه کې د الله تعالی د أوامرو تعميل او په هر کار کې د هغه د لارښوونو مطابق د أحکامو جاري کولو ته خلافت وايي.

په دې اړه د حضرت عمر رضي الله عنه يوې کيسې ته ديرېږو، چې صراحتاً پکې خلافت و جمهوريت جدا جدا مفاهيم بلل شوي او دا نابالغه نظريه ردوي، چې ګواکې خلافت يوازې د نظم و ډسپلين نوم دی.

ده مبارک يوه ورځ وويل: نه پوهېږم، زه پاچا يم که خليفه؟ د مجلس يو ګډونوال ورته وويل: أميرالمؤمنينه! د دواړو ترمنځ توپير شته. عمر رضي الله عنه ترې

پوښتنه وکړه، څه توپیر یې دی؟ هغه ورته وویل: خلیفه هغه څوک دی، چې څه اخلي په حقه یې اخلي او بیا یې د حق پر ځای ایږدي او پاچا هغه څوک دی، چې پر رعیت ظلم کوي، له یوه یې اخلي بل ته یې ورکوي. نو عمر رضي الله عنه چُپ شو.

په حقه اخیستل او ورکول، یاني د الله د لارښوونې او أمر تابع به وي او د دې خلاف کول، پاچاهي بلل کیږي.

اوس د لوی اسلامي فیلسوف او د سیاسي فلسفې د امام، ابن خلدون رحمه الله تعریف ته تم کیږو:

حمل الكافة على مقتضى النظر الشرعي في مصالحهم الأخروية و الدنيوية الراجعة إليها. یاني: په أخروي مصالحو کې او په هغو دنیوي مصلحتونو کې چې وروستۍ پایله یې د آخرت ګټه وي؛ په دواړو کې د شریعت د غوښتنو مطابق د خلکو تیارول، خلافت نومیږي.

إمارت د خلافت دویم نوم دی، یو ډول مفاهیم یې دي، چې د حضرت عمر رضي الله عنه په زمانه کې د خلافت نوم په إمارت بدل شو، ځکه یې هم أبوبکر صدیق رضي الله عنه ته خلیفة المسلیمن ویل او حضرت عمر رضي الله عنه ته أمیرالمؤمنین ویل کیدو؛ خلیفة المسلمین له خلافت څخه راوتلې د صفت مشبّه صیغه ده او أمیرالمؤمنین بیا له إمارت څخه مشتق دی.

جُمهوریت **(حکم الشعب، لصالح الشعب، بواسطة الشعب)** ته وایي؛ د خلکو حکومت د خلکو لخوا د خلکو لپاره؛ یاني په دې نظام کې د حکومت چارې خلکو ته حواله وي او دا د الله تعالی له ګڼو نصوصو سره مخالفه نظریه ده؛ نو جمهوریت هم یوازې د نظم و ډسپلین نوم ندی، بلکې د داسې قانون نوم دی، چې لومړۍ اساسي ډبره یې د خلکو د خواهش واکمني او حاکمیت دی.

نو لنډه دا چې خلافت و إمارت د اسلامي شریعت د نظام بخش دی او جمهوریت د سیکولرېزم (لادینیت) د نظام و حکومت ځانګه ده، چې هر یو د نظام و حکومت په اړه خپل خپل أصول لري؛ یوازې یې نظم و ډسپلین بلل صریح جهل دی.

په دې باید پوه شو، چې هر نظام یوې مبداء ته مستند وي او خپل نهایي هدف و مقصد لري؛ مقاصد مبداء ته په کتو عملي کیږي، چې مبداء څرنګه وي، مقاصد به یې له مخې منځته راځي.

د اسلامي او جمهوري نظامونو مبادي او مقاصد سره بېل بېل دي؛ ځکه د اسلامي نظام شروع په دې تصور کیږي، چې حاکمیت به د الله تعالی وي، خلک به یې پر حاکمیت راضي وي او د قانون د پاس کولو اختیار به نلري؛ نهایي هدف و مقصد یې د حدودو قائمول، د کفر له حملو څخه د پولو ساتل دي او

نور......
بالعکس په جمهوري نظام کې مبداء د جمهورو حاکمیت دی او نهایي هدف و مقصد به یې هم د همدې مبداء سره شدید تعلق لري، یعنې د جمهورو (اکثریت) رجحاناتو، تمایلاتو او رأیو ته به کتل کیږي او د هغوی د خواهشو مطابق به حکم پاس کیږي، مثلاً کافرانو ته اجازه ورکول چې مدرسې او جماتونه بمبار کړي او د مسلمانانو په خلاف عملیات ترسره کړي؛ په ګاونډي مسلمان هېواد کې د اسلامي نظام د وهلو لپاره پرغلګرو ته لارې او هډې ور کول؛ نخبه مسلمانان امریکایانو ته سپارل، فکراً او عملاً ملک او مسلمان د کفر تر تأثیر لاندې راوستل او هغه هم د جبر او تشدد له لارې، چې دا ټول کارونه په دې بهانه ترسره کوي، چې د ملک او رعیت بچاو راشي او دا ټول کارونه د جمهورو د ممثلینو، من دون الله اربابانو د خواهشاتو له وجې ترسره کیږي.

یانې د جمهوریت اساسي خښته د معاشرې خواهش دی او همدا خښته د جمهوریت په ټولو نوعو کې اېښودل شوې ده؛ که هغه مغربي جمهوریت دی یا اسلامي جمهوریت.

لکه څرنګه چې مولانا فضل الرحمن په دې حقیقت خوله چوله کړې چې: "جمهوریت او ډیموکراسي یانې د عوامو حکومت، حاکمیت خو د الله تعالی دی. خو که د عوامو حکومت څخه مقصود د مغرب او یورپ تصور وي، بیا خو مستردده ده. په هر هېواد کې د جمهوریت لپاره خپل تصور دی، په امریکا کې څانته په پاکستان کې څانته په برتانیه کې څانته، خو نظریه یې یوه ده، چې د معاشرې په خواهش به حکومت جوړیږي".

نو د همدې اساسي خښتې پر أساس دې د اسلامي ډیموکراسۍ دعوت چلونکو او د همدې کتار لوی سربراه او امام مولانا فضل الرحمن ته وویل شي، چې د جمهوریت و ډیموکراسۍ ناولي مفهوم ته که هر څومره د الفاظو ښائسته لباس ور واغوندئ، اسلامي کېدلی نشي؛

حتی که له همدې لارې نه اسلامي أحکام قائم کړئ، دا نظام به صریح کفري وي؛ څکه په اسلامي جمهوریت کې اسلامي أحکام، په دې خاطر نه عملي کیږي، چې د الله تعالی أحکام دي، بلکې د پارلمان له تأیید څخه وروسته د عملي کولو وړتیا پیدا کوي، چې دا صریح شرک دی.

نو که په یو هېواد کې اسلامي أحکام په بشپړ ډول د دې لپاره تطبیق شي، چې پارلمان یې تأیید کړی او د محترم قانون حیثیت یې ورکړی دی، په دې خاطر نه چې د الله تعالی أحکام دي، بلکې د دې لپاره چې په پارلمان کې یې د

ولس د استازو تأیید حاصل کړی، نو په دې صورت کې به دغه أحکام د اسلام هغه شریعت نه وي، چې الله تعالی یې غواړي، بلکې دا به هم د بل هر بشري لوېدلي قانون حیثیت ولري، چې انسانان په خپلو کې په هغه سره سلا شوي وي، ځکه چې دلته دغه أحکام الله تعالی ته د انقیاد او تسلیمۍ په روحیه ندي منل شوي او نه یې قداست او په هغو باندې د عمل د ضرورت أمر د الله له طرفه ګڼل شوی، بلکې دلته دغه کار د هغه ناطق بوت او باطل معبود له خوا ترسره شوی، چې پارلمان نومیږي.

یا په بل تعبیر؛ په اسلامي جمهوریت کې د اسلامي أحکامو د تعمیل یا لیکلو لپاره، مبداء او مد نظر اسلام ندی، بلکې عوام دي؛ نو یو خو اسلامي قانون د عوامو تابع شو، لکه خپله چې مولانا فضل الرحمن پر دې حقیقت تصریح کړې ده او ویلي یې دي "مونږ د پاکستان د خلکو د عقیدې او نظریې مطابق قران و سنت بنیاد وګرزولو" او که چېرې راتلونکی نسل کافر وي، نو د دې قانون د کفري کولو حق لري، چې پر همدې أساس جمهوریت په هر شایسته تعبیر کفري دی.

لکه په اخلاقي نظام کې، که یو کافر رښتیا وایي، درواغ قبیح ګڼي، غلا نکوي، خیانت نکوي او نور......
خو بیا هم مسلمان نه ګڼل کیږي، ځکه دی دغه نیک عمل، شریعت ته د انقیاد په روحیه نکوي، بلکې د خپل عقل او خواهش له مخې دې کار ته هڅول شوی دی.

یا مثلاً په فرانسه کې یو وخت د قانون 70٪ برخه، د حضرت امام أعظم أبو حنیفة رضي الله عنه د فقهي مطابق عملي و، نو آیا همدا خاصه برخه به د دې اتفاقي دارالحرب اسلامي ګڼل کېده؟ ځواب منفي دی، ځکه دوی دغه اسلامي حنفي فقه د شریعت له ادرسه نده منلې، بلکې د خپل عقل و خواهش پر أساس یې تسلیم کړې ده.

"جمهوریت او دیموکراسي یاني د عوامو حکومت، ولې حاکمیت خو د الله تعالی دی. خو که د عوامو حکومت څخه مقصود د مغرب او یورپ تصور وي، بیا خو مسترده ده. په هر هېواد کې د جمهوریت لپاره خپل تصور ده، په امریکا کې ځانته په پاکستان کې ځانته په برتانیه کې ځانته، خو نظریه یوه ده، چې د معاشرې په خواهش به حکومت جوړیږي."

له دې وروسته دا دجالي ملا وایي: "که معاشره خواهش وکړي، چې نر به له نر سره واده کوي او دا په ډېرو ملکونو کې شته، لیکن په پاکستان کې چې کوم آئین

ليکل شوی ده، په هغې کې يې ليکلي دي، چې:

1: حاکميت أعلی به د الله تعالی وي.

2: مونږ به خپله انفرادي او اجتماعي زندګي د قرآن و سنت د تعليماتو مطابق تېروو.

3: د عوام منتخب خلک به د زمکې پر مخ د الله تعالی د نيابت فرض أداء کوي.

4: اسلام به د پاکستان مملکتي مذهب وي.

5: هر قانون به د قرآن و سنت تابع وي.

نو د دې ليکلو پر أساس ويلی شو، چې د پاکستان جمهوريت مغربي جمهوريت نه دی"

خو که د جمهوريت اساسي خښته هېره نشي، د دې مولانا دغه بې روحه الفاظ او جملې مو نشي تېر ايستلی، ځکه همدا په شمار اسلامي أحکام د پارلمان له تأييد وروسته منل شوي، نه په دې خاطر چې د الله تعالی أحکام دي.

بل دا چې مولانا فضل الرحمن د پاکستاني حکومت قانون هغه مواد پټ کړي، چې له اسلامي شريعت سره ډاګيز ټکر لري، لکه پاکستاني حکومت چې سود قانوني ګرزولی، د زناکار سزا يې د مخصوصې آلې غوڅول ټاکلې، حالانکې شريعت وايي، چې الزانية و الزاني فاجلدوا کل واحد منهما مائة جلدة او که محصن وي بيا رجم دی، د غله سزا قانوناً بند او حبس دی او نورې ډېرې کفري مادې لري، خو دلته همدومره کفايت کوي.

بيا دا د زېر پټکي ځښتن وايي: "نو که هر ځومره اکثريت او معاشره څه وغواړي، خو تر څو پورې چې آئين دا ټکي ليکلي وي، د خلکو غوښتني نه منل کيږي، خو د عمل کولو خبره بېله ده، په دې قانون باندې عمل نشته او د عدم عمل سره د يو نظام کفر نه لازميږي."

که مونږ د هر نظام و حکومت تعريف وګورو، د عمل قيد پکې مأخوذ وي؛ يعنې هر نظام د خپلو قوانينو د تعميل نوم دی، نو يوازې په کاغذ کې ليکل يا نعرې وهل، د يوه نظام مصداق نشي ګرزېدی، تر څو چې عملي نشي، ځکه خپله حکومت، حکم چلولو ته وايي او حکم چلول عين عمل دی؛ نو د يو هېواد د حکومت لپاره چې نوم ور کوو، نو عمل ته به يې ګورو، نه ليکلي آئين ته.

نو که يو نظام ته اسلامي حکومت وايو او د عمل برخې ته يې نه ګورو، صريح تناقض به وي، ځکه يو نظام ته چې حکومت وايو، نو عملي برخه به يې ضرور په نظر کې نيسې، ځکه حکومت وايي عمل ته.

ګورئ، د خلافت په تعريف کې راځي: **حمل الکافة على مقتضى النظر الشرعي في مصالحهم الأخروية و الدنيوية الراجعة إليها؛** حمل الکافة د اسلامي شريعت د مقتضی له مخې د ټولو خلکو تيارولو ته ويل کيږي او تيارول عين عمل دی؛ نو د يو هېواد په نظام کې چې دغه

شرط منتفي وي، مشروط چې اسلامي نظام دی؛ هم پورته کيږي، ځکه د شرط له نفې سره د مشروط نفې لازمه ده.

مولانا فضل الرحمن وايي: "......په دې قانون باندې عمل نشته (د عدم عمل سره د يو نظام کفر نه لازميږي) دا داسې مثال لري لکه يو کس چې کلمه ويلې وي، خو په اسلام عمل نکوي، کافر کيږي نه."

د ده موخه د خپل حکومت اسلامي ثابتول دي؛ يعنې د لمونځ او ورته أعمالو په ترک چې څوک نه کافر کيږي، همدا راز د قانون په نه تعميل سره يې هم حکومت کفري نه ګرځي.

خو دا صريح دجل او دوکه ده؛ ظاهراً سړی پرې تېر وځي، خو أصل حقيقت بل څه دی.

ځکه د هر نظام په تعريف کې د عمل قيد مأخوذ دی، چې قانون عملي نه وي، يو حکومت وجود نشي موندلی، مګر د مؤمن په تعريف کې د عمل قيد هغسې أساسي رکن ندی، چې په انتفاء سره يې ايمان له منځه ولاړ شي، بلکې وجود يې ايمان يوازې قوي کيږي، نفس ايمان ور پورې ترلی ندی.

نو بايد اسلامي حکومت په هغه مؤمن ور قياس نشي، چې لمونځ نکوي؛ ځکه د اسلامي حکومت په تعريف کې عمل أساسي رکن دی، وجود يې ور پورې موقوف دی، بالعکس د مؤمن لپاره عمل اساسي رکن نه، بلکې تزييني جزء دی.

مثلاً که اودس په تيمم ور قياسوو او وايو، چې څنګه په تيمم کې نيت شرط دی، همدا راز په اودس کې هم ضرور دی؛ نو صريح به په غلطه و، ځکه د تيمم په تعريف کې قصد و نيت ملحوظ دي، نو نيت ورته شرط بولو، مګر د اودس په مفهوم کې نيت نشته، نو له نيت څخه پرته د اوداسه په أثر (پاکوالي) کې هېڅ نقص نه راځي.

په بل تعبير؛ په دې بايد پوه شو، چې د يو شي يو اړخ د بل شي په بل اړخ هغه وخت قياسولی شو، چې په دواړو شيانو کې همدا اړخونه مساوي مرتبه ولري او د اړخونو مراتب به د همدې شيئينو له أعلامو پوښتل کيږي.

نو مونږ ته پکار ده، چې د قانون د ليکلو درجه له قانون پوهانو وپوښتو او د کلمې ويلو درجه له شريعت وغواړو.

د قانون تش ليکل او د کلمې ويل خورا ډېر توپير لري، ځکه شريعت يوازې د کلمې په ويلو سره ټول دنيوي أحکام لکه جنازه، تکفين، تدفين او دعاء ورته کول ثابتوي خو قانون پوهان بيا يوازې ليکل نه تسليموي او د حکومت په وجود کې هېڅ اعتبار نه ورکوي، تر څو چې عملي اړخ پيدا نکړي.

لکه أهل التصوف چې يوازې لوستل او ليکل د خپل سلوک لپاره کافي نه بولي، عمل يې أصلي رکن يادوي.

بل د اسلامي قانون عملي کول په حکومتي مأمورينو پورې اړه لري؛

که دوی اسلامي قانون عملي نکړي، مونږ يې هم کافران نه بولو، مګر حکومت ځکه کفري دی، چې اسلامي قانون پکې عملي شوی نه دی او قانون پوهان د يو حکومت په اړه د عمل له مخې فيصله کوي.

نو که اسلامي قانون وليکل شي، خو عملي نشي، د عدم عمل په وجه حکومت کفري ګرځي، خو خلک يې مسلمانان دي؛ ځکه مجموعي حکم ډير وخت د خپل هر هر فرد په نسبت سره حکماً بېل وي، يعنې د يو هېواد حکومت (مجموعي) او مأمورين يې (د مجموعي أفراد) په کفر کې سره تړلي ندي.

لکه تواتر بقدر المشترک چې جزئاً جزئاً خبر واحد وي، منکر يې کافر نه بلل کيږي، خو په همدې ټولو أخبار آحادو کې بيا کلي معنا يا قدر مشترک د تواتر په درجه کې وي او منکر يې کفر ته وځي؛ مثلاً د رسول الله صلى الله عليه و سلم معجزې، چې هره يوه ځانته ځانته په خبر واحد سره مونږ ته راغلې ده، مګر په دې ټولو کې مشترکه مانا، چې إعجاز النبي ده، متواتر دی او منکر يې کافر ګرځيږي. نو مجموعي حکم ډير وخت د مجموعې د هر جزء په نسبت سره مخالف وي.

تر ټولو ښه ځواب هغه وخت کولی شو، چې د جمهوريت اساسي خښته مو په نظر کې وي؛ که په جمهوري نظام کې د قانون ټول مواد اسلامي وليکل شي، بيا هم دا نظام کفري دی، ځکه په هر جمهوريت کې قوانين په دې خاطر نه وضع کيږي، چې مثلاً د الله تعالى أحکام دي، بلکې د پارلمان له تأييد وروسته د عملي کولو يا د محض ليکلو ورتيا پيدا کوي، چې دا صريح شرک دی.

مولانا فضل الرحمن دعوه کړې، چې د قانون ټولې مادې يې اسلامي دي، خو دا يې څرګند دروغ ويلي، ځکه ده په مثال کې څو اجمالي اسلامي مواد بيان کړي دي، خو تفصيلي مادې يې پټې کړي دي، حالانکې هغه ټولې کفري او له محمدي شريعت سره مخالفې دي، چې دلته له سيند څخه يو څاڅکی راوړو.

د پاکستان په قانون کې د حد و تعزير توپير نه دی شوی، ټولې سزاوې يې د تعزيراتو له جملې څخه ګرزولي دي.

تعزير د وخت د پاچا لخوا مقرره سزا ده او حد په صريح نص ثابتې سزا ته وايي.

مثلاً د پاکستاني حکومت د قانون په 496B ماده کې زنا دوه ډوله ګرزول شوې؛ "يو، په رضا سره: چې ناواده سړی او ښځه په رضا او خوښې زنا وکړي، نو زناکاران دي. سزا يې: تر پنځو کلونو زيات زندان به نه تيروي او تر لس زرو زياتې روپۍ به نه تاواني کيږي.

دوهمه، په زور و جبر سره زنا: هر کس چې له يوې ښځې سره يو ځای شي، نو په پنځو صورتونو کې جبري زنا بلل کيږي.........؛

سزا يې:

1: مـرګ يـا د لسـو او شـلو کلونـو ترمنځ زندان او تاوان ورکول.

2: کـه چېـرې زنـاکاران دوه کسـان ول، نـو يـا بـه قتليـږي، يـا بـه همېشـه زنداني وي.54"

خـو د مسـلمانانو قانـون، قـرآن کريـم د زنـاکار او زنـاکارې سـزا پـه صراحـت سـره بيـان کـړې ده: الزانيـة و الزانـي فاجلـدوا کل واحـدة مائـة جلـدة. او د متواتـرو أحاديثـو لـه مخـې، د واده کـړي زنـاکار لپـاره د رجـم بالمـوت سزا مقرره شوې ده.

پـه 390 مـاده کـې د غلـه او قطـاع الطريـق سـزا د 3-10 کلونـو ترمنـځ بنـد تېـرول دي، سـخت کارونـه پـرې کـول او مالـي تـاون تـرې اخيسـتل دي، او کـه چېـرې يـې پـه عامـه لاره کـې غـلا کـړې وه، بيـا يـې قيـد 14 کلونـو تـه پورته کيږي.56

خـو زمونـږ غـرّا شـريعت بيـا د غلـه سـزا پـه واضحـو ټکـو بيـان کـړې ده، چې السـارق و السـارقة فاقطعـوا أيديهمـا....؛ همـدا راز د قطـاع الطريـق د سزا په اړه وايي:

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ(33) إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ.

د پاکسـتاني قانـون هغـه مـادې چـې مولانـا فضـل الرحمـن يـادې کـړې، مجملـې او مبهمـې دي او مونـږ يـې لـه مفسّـرو او مفصلـو مـادو څخـه څـو دانـې را نقـل کـړې، نـو تفصيـل د اجمـال پـه وړانـدې قـوي حجـت وي؛ ځکـه د مجادلـې او بحـث پـه صـورت کـې لـه اجمـال څخـه کار اخيسـتل او تفصيـل پرېـښول، د مجـادِل منافقـت را ښـيي او پـه وړانـدې يـې تفصيـل ايښـودل، د اجمـال منافقـت رسـوا کوي او بـل مبهمـه خبـره د مُخبَـر عنـه پـه اړه پـوره ځرګنـداوی نشـي کولـی، تـر څو يې چې جزئيات مطالعه نشي.

د استشهاد له منارو
د دیدار تر تلوسو!

لومړۍ برخه

سیف الدین هلال

مازیګر مې ټلیفون ته په ساده نمبر چا مسیج پرېښی و، لیکلي یې وو، چې انسه که وروستی دیدن کوې نو صبا مازیګر د سپینې چینې خواته راشه!

د جومات په برنډه ولاړ وم، لمانځه ته لا لس پنځلس دقیقې پاته وې، له نا پېژنده نمبر څخه راغلي دې مسیج ته بیخي ډېر تعجب وم، سلګونه سوچونه ذهن ته راتلل چې دا به څوک وي، چېرته به ځي چې وروستی دیدن یې دی، نو ماته یې ولې مسیج کړی؟

ملا امام پسې شاته د کلي مؤذن قامت شروع کړ، فکر او سوچ مې بیخي پردی و، ملا صیب چې تکبیر غږ کړ ور روان شوم، تر لمانځه وروسته ځمکې ځای نه راکاوو، څو ځلې مې شمیره اوکې کړه خو نمبر به یې بند شوده، هیڅ نه پوهیدم څه وکړم، کورته راغلم ځان به مې چې په هرڅه مصروف کړ، بیا به مې مسیج ته فکر شو، بیرون ووتلم د خوړ په ژۍ کرار کیناستم، یو نیم موټرسایکل به له خړ ګرد سره تېر شو، زما هیڅ ته هم فکر نه و، د خوست مجاهدین تازه په تشکیل راغلي وو، د غوړونو پر سر به یې زېړ رنګه ګلاب ټومبلی و، عجیبه خوند به یې ورسره کاوو، خاص چې تېرېدل به نو د لاس سلام به مو سره تبادله کاوو، د ماښام تر آذانه همدلته ناست وم، چې آذان وشو، کرار کرار د جومات خواته ورغلم، تر لمانځه وروسته نوړې بازارګوټي ته د څه کار لپاره ښکته شوم، هلته مې بیا شمیره اوکې کړه، ځواب به راغی چې مبایل بند دی، بس صبر مې بیخي نور په ختمېدو و، زړه مې درزېده او پښو مې نور د بدن وزن نشو پورته کولای، ځکه دا لومړی ځل و چې له داسې یو نا آشنا مسیج سره مخ کېدم، رنګ مې الوتی و، ماسخوتن تر ناوخته بیرون وم، چې کله کورته راغلم، ډوډۍ خوړل شوې وه، مورکۍ مې زما برخه په یوه پاستي (کلیوالي ډوډۍ) کې تاو کړې وه، ویل زویه ډېر درته معطل شوو، آخر دې لاالا ویل چې راځې ډوډۍ راوړئ، انس معلوم نه دی چې څه وخت به راشي، له مورکۍ مې مړې واخیسته میلمه

خاني ته وختلم، په نه زړه مې
ځو مړی ترې وکړې، حالات بیخي
اضطراري وو، نو ځکه د ماسخوتن
له مخې جومات ته ځوک نه تلل،
ډېری وخت به مجاهدین یکې
ډېره ول، د ماسخوتن لمونځ مې ژر ژر
وکړ، فکر او سوچ هېڅ نه
پرېښودم، تر ډېره ناوخته ویښ
وم، ایله مې سترګه پټه شوې وه،
سهار چې راپورته شوم، نو ډېي وو
چې لمونځ قضا شي، بس دا ورځ
مې په ژوند کې بیخي بېله وه،
نه وم خبر چې زما د نوي ژوند د
پیل لومړنۍ ورځ ده، تر لمانځه
وروسته پټیو ته ولاړم، تر اتو
بجو وروسته د ښوونځي نوبت شو،
زه په نهم ټولګي کې وم عمر مې
ایله پنځلس شپاړلس کاله و،
دولس بجې له ښوونځي رخصت
شولو، راغلم کورته، ژر ژر مې مړی
وخوړله، یو زوړ چینایي بایسکل
(سائیکل) مې و چې له مشر وروره
راته پاتې و، هغه مې را واخیست،
یو ټایر یې لږ کم بادی و، هوا
مې ورکړه، شاوخوا یوه بجه وه،
چې د مورکۍ مې راباندې پام شو،
غږ یې وکړ: **انسه چرته لخیره؟**
ما ورته وویل: چې کورس مو
شروع کړی، ورځم چې نن یې
ایله اوله ورځ ده، ویل زویه که
خرچه نلرې له ماسره پیسې شته،
پرون مې لس هګۍ (انډې) خرڅې
کړې، ستا ګذاره پرې کېږي، بس
یو پنځوسې یې په جیب کې را
کېښود او ووتلم، سپینه چینه
زمونږ له کوره تقریباً نیم ساعت
لیرې وه، په بیړه بیړه روان وم،
فکر مې بیخي ګډ وډ و، د مسیح د
ځښتن په اړه مې فکر کاوو، چې دا
به ځوک وي، چېرته به ځي،
کوچنی به وي، مشر به وي،
بیا شیطان بل فکر ذهن ته را
واچاوو، هسې نه چا لار درته
جوړه کړې وي، مړ دې نکړي، ذاکر
خو به دې خبرولو، ذاکر زما
کوچنی ورور و، زه او هغه د هرې
بدې او ښې ورځې ملګري وو، خو
بالاخره چینې ته ورسېدلم، هلته
مې اودس وکړ، د چینې پر غاړه د
توت ونه وه، سیورې یې ډېر پراخ
و، لاندې تخت یې د جاینماز په
اندازه چا سیمنټ کړی و، لمونځ
مې وکړ، دعا مې وکړه، وروسې
سخت خوب راغی، ساعت ته مې
وکتل مازیګر ته درې ساعته وخت
پاتې وو، سر ته مې ډبره کېښوده
او ځادر مې راباندې کش کړ، کم
ساعت وتلی و، چې په درانه خوب
ویده شوی وم، خوب مې لیده،
ګورم چې شني ونې وي، رڼې اوبه
او ښایسته نوراني مخلوق یکې
ګرځي راګرځي، زه هم یکې روان یم
هسې مسکی مسکی کېږم، په
ژوند مې دا لومړی خوب و چې
دومره یکې خوښ وم، څه ساعت
به نه وو وتلی چې یو ځوک مې د
ښي پښې له غټې ګوتې ورو ورو
ښوروي، انسه و انسه، انسه جګ

شه، سخته غوصه راغله چې دا
اوس کوم ناځوانه ده زما دنیا یې را
رنګه کړه، چې سترګې مې لوڅې
کړې پښو ته مې یو څوک ناست
و، په سر یې سپین دسمال و، مخ
یې هم ډیر کم تري ښکاریده، د
سعودي کوم نادره عطر یې وهلي
و، نرمه او معینه خوشبو تري تله،
لږ ساعت مې ورته کتل چې غږ
یې راباندې وکړ: جګ شه چې
لمونځ قضا کوې، ژر ژر لاړم اودس
مې وکړ، ده ته مې پام نه و، ځکه
د لمانځه ډیر کم وخت پاتې و،
لمونځ مې وکړ، چې سلام مې
وګرځاوو، دا ناشنا کس راغی مخې
ته په جاینماز راسره کیناست،
چې ورته ځیر شوم، زما د اووم
صنف ټولګي وال صلاح الدین و،
صلاح الدین د مور دوهم زوی و، یو
ورور یې کال مخکې شهید شوی و،
پلار یې د مجاهدینو یو فعاله
ډلګی درلوده، صلاح الدین سره له
دې چې په ماشوم‌توب کې شوخ و،
ډیر حیاناک او باجرأته ووړکی و، له
خپل پلار څخه یې دیني کتابونه
لوستي وو، د قرآن کریم حافظ او
زمونږ له لومړني ټولګي څخه تر
اووم ټولګي پورې اول نومره و، هر
وخت به یې استادانو د لیاقت
کیسې کولې، خدای شته مونږ ته
به یې په لیاقت رشک راته، د
الله ﷻ شان دی، صلاح الدین چې
کله د اتم ټولګي لپاره کلنۍ
آزموینه ورکړه، نو د لیسې عمومي
اول نومره اعلان شو، سره له

دومره لیاقت او ځیرکتیا به کله
کله له خپل پلار سره مسلح
ګرځېده، او ځینو مجاهدینو به یې
کیسې کولې چې دا صلاح الدین له
پلار سره کله د شپې مخپټی
کمین ته راځي، دومره زړور دی، چې
ته واه هیڅ مرګ پیژني نه، د
صلاح الدین له پلاره به یې
ملګرو غوښتنه کوله چې هغه
مجاهد د ورځې هم راوله، پلار به
یې تنها ورته مسکی شو، را روان
کال پسرلی مونږ اتم ټولګی پیل
کړ، خو زمونږ حاضري پاتې وه،
ځکه اول نومره مو نه راتلله
ښوونځي ته، له پلار نه یې د
لیسې مدیر پوښتنه وکړه چې
صلاح الدین ولې نه راځي، پلار
به یې ورته ویل چې هغه څه
ناروغ دی، د درملنې لپاره یې چرته
لیږلی، خو خبر نه و چې صلاح
الدنی به نور ښوونځي ته د تل
لپاره رانشي، دوه کاله روسته دا دی
نن راسره مخ شو، ما ښه په
ځیر ځیر ورته کتل، یو دم مې
ژړاوو زور واخیست، غیږه مې خلاصه
کړه، او دواړه لکه لیوني یو بل ته
ور غاړه غړی شوو، ډیر ساعت مو
یو بل په غیږ کې کلک نیولي وو،
ما ته به یې چې مسیح را په
یاد شو، نو ژړا به مې زور واخیست
ځکه پوهیدم چې نن یې ولې
وروستی دیدن دی، پوهیدم چې
صلاح الدین داسې لار انتخاب کړې

شه، سخته غوصه راغله چې دا
اوس کوم ناځوانه ده زما دنیا یې را
ړنګه کړه، چې سترګې مې لوڅې
کړې پښو ته مې یو څوک ناست
و، په سر یې سپین دسمال و، مخ
یې هم ډیر کم ترې ښکارېده، د
سعودي کوم نادره عطر یې وهلی
و، نرمه او معینه خوشبو ترې تله،
لږ ساعت مې ورته کتل چې غږ
یې راباندې وکړ: جګ شه چې
لمونځ قضا کوې، ژر ژر لاړم اودس
مې وکړ، ده ته مې پام نه و، څکه
د لمانځه ډیر کم وخت پاتې و،
لمونځ مې وکړ، چې سلام مې
وګرځاوو، دا ناشنا کس راغی مخې
ته په جاینماز راسره کیناست،
چې ورته ځیر شوم، زما د اووم
صنف ټولګي وال صلاح الدین و،
صلاح الدین د مور دوهم زوی و، یو
ورور یې کال مخکې شهید شوی و،
پلار یې د مجاهدینو یو فعاله
ډلګی درلوده، صلاح الدین سره له
دې چې په ماشومتوب کې شوخ و،
ډیر حیاناک او باجرأته وروکی و، له
خپل پلار څخه یې دیني کتابونه
لوستي وو، د قرآن کریم حافظ او
زمونږ له لومړني ټولګي څخه تر
اووم ټولګي پورې اول نومره و، هر
وخت به یې استادانو د لیاقت
کیسې کولې، خدای شته مونږ ته
به یې په لیاقت رشک راته، د
الله ﷻ شان دی، صلاح الدین چې
کله د اتم ټولګي لپاره کلنی
آزموینه ورکړه، نو د لیسې عمومي
اول نومره اعلان شو، سره له

دومره لیاقت او ځیرکتیا به کله
کله له خپل پلار سره مسلح
ګرځېده، او ځینو مجاهدینو به یې
کیسې کولې چې دا صلاح الدین له
پلار سره کله کله د شپې مخې ته
کمین ته راځي، دومره زړور دی، چې
ته واه هیڅ مرګ پېژني نه، د
صلاح الدین له پلاره به یې
ملګرو غوښتنه کوله چې هغه
مجاهد د ورځې هم راوله، پلار به
یې تنها ورته مسکی شو، را روان
کال پسرلی مونږ اتم ټولګی پیل
کړ، خو زمونږ حاضري پاتې وه،
څکه اول نومره مو نه راتلله
ښوونځي ته، له پلار نه یې د
لیسې مدیر پوښتنه وکړه چې
صلاح الدین ولې نه راځي، پلار
به یې ورته ویل چې هغه څه
ناروغ دی، د درملنې لپاره یې چرته
لیږلی، خو خبر نه و چې صلاح
الدین به نور ښوونځي ته د تل
لپاره رانشي، دوه کاله روسته دا دی
نن راسره مخ شو، ما ښه په
ځیر ځیر ورته کتل، یو دم مې
ژړاوو زور واخیست، غیږه مې خلاصه
کړه، او دواړه لکه لیوني یو بل ته
ور غاړه غړی شوو، ډیر ساعت مو
یو بل په غیږ کې کلک نیولي وو،
ما ته به یې چې مسیح را په
یاد شو، نو ژړا به مې زور واخیست
څکه پوهېدم چې نن یې ولې
وروستی دیدن دی، پوهېدم چې
صلاح الدین داسې لار انتخاب کړې

چې تلونکي يې بيرته نه راستنېږي، پوهېدم چې صلاح الدين به بيا نه وينم، بيا به يې مخته نشم کتلای، بيا به دا نوراني حسن، دا د تقوا او شجاعت غر نه وي، دا ميړنی غازي به د استشهاد د سپيني لاري مل وي، پوهېدم چې بيلتون به مې پر زړه سوری سوری کړي، ژړا مې هېڅ نه درېده، آخر صلاح الدين خپل ځان يو څه سمبال کړ، ويل وروره دا اوس ته څه کوې، اخر نارينه يو، سړي يو، بايد په دې لاره کې د ژړا پر ځای خوشې وکړو، خو زما زړه چرته تم کېده، بيا مې هم سلګی نه درېدې، صلاح الدين په لپه کې اوبه راوړې، زما پر مخ يې واچولې ايله لږ را څک شوم، ځان مې تول کړ، ډيره ګړی دواړه غلي وو، دواړو يو بل ته کتل، د يو بل په ديدن مو سترګي ښې يخي کړې، اخر صلاح الدين وخندل، ويل ناځوانه پوښتنه دې هم نکوله چې دا چرته ده، زه ورته بيخي بې ځوابه شوم، ماښام لمونځ مو د چينې په غاړې وکړ، همالته کيناستو، صلاح الدين په لندو ټکو کې خپل داستان شروع کړ، ويل يې:

انسه وروره! معلومه نه ده چې زما د شهادت غږ به څه وخت درته راورسيږي خو کېدای شي مياشت وخت وانخلي، دا هم معلومه نه ده چې زه به په کومه خاوره شهيديږم، له مسيح نه به پوه شوی يې، د ډيرو خبرو ماته هم اجازه نشته، بس خاص زما پلار، مور او ته خبر يې، نور پر کلي او کور هيڅوک هم نه پوهيږي، ګوره وروره که زما له شهادته خبر شوې، نو ونه ژاړې، بلکې زه غواړم چې ځنګه مې په دنيا کې ملګری وې، همداسې مو پر جنت کې هم ملګرتيا وي، زه نه درته وايم چې ته هم استشهادي عمليات ترسره کړه، خو د جهاد لاره مه پرېږده، د ښوونځي په درسونو کې پوره کوښښ کوه، هو رښتيا د ټولګي اول نومره مو اوس څوک دی، زه داسې خجالته غوندي شوم، ځکه دی زمونږ اول نومره او زه دوهم نومره وم، نو په عاجزی مې ورته وويل، زه يم وروره، په غيږ کې يې کلک ونيولم، ويل زما هم همدغه اتکل و، ويل وروره ما مې خپل پلار ته ستا په اړه ډيري خبري کړي، هغه دې هم هر وخت صفتونه کوي، کله دې چې د جهاد اراده وکړه بيا زما پلار سره مشوره وکړه، صلاح الدين د خپل تير ژوند داسې خاص څه راته ونه ويل، پوهېدم چې د ژوند تر شاه يې ډير مهم رازونه دي، ما هم ډير نه تکليفاوو، تقريباً يو ساعت راته وغږيده، ما به يې د بدن هري برخې ته بيل بيل کتل، اوښکي به مې په سترګو کې را ډنډ شوې، خو غږ مې له خولې نه وته، اخر يې ويل چې انسه وروره زه ځم چې پلار دوی به مې په انديښنه کې وي، که ته هم له ماسره ځې نو د شپې به

چې تلونکي يې بيرته نه راستنيږي، پوهيږدم چې صلاح الدين به بيا نه وينم، بيا به يې مخته نشم کتلای، بيا به دا نوراني حسن، دا د تقوا او شجاعت غر نه وي، دا ميرنی غازي به د استشهاد د سپيني لاري مل وي، پوهيږدم چې بيلتون به مې پر زړه سوری سوری کړي، ژړا مې هيڅ نه دريده، آخر صلاح الدين خپل ځان يو څه سمبال کړ، ويل وروره دا اوس ته څه کوې، اخر نارينه يو، سړي يو، بايد په دې لاره کې د ژړا پر ځای خوښي وکړو، خو زما زړه چرته تم کيده، بيا مې هم سلګی نه دريدې، صلاح الدين په لپه کې اوبه راوړې، زما پر مخ يې واچولې ايله لږ را څک شوم، ځان مې تول کړ، ډيره ګړی دواړه غلي وو، دواړو يو بل ته کتل، د يو بل په ديدن مو سترګې شې يخې کړې، اخر صلاح الدين وخندل، ويل ناځوانه پوښتنه دې هم نکوله چې دا چرته ده، زه ورته بيخي بې ځوابه شوم، ماښام لمونځ مو د چينې په غاړې وکړ، همالته کيناستو، صلاح الدين په لندو تکو کې خپل داستان شروع کر، ويل يې:

انسه وروره! معلومه نه ده چې زما د شهادت غږ به څه وخت درته راورسيږي خو کيدای شي مياشت وخت وانخلي، دا هم معلومه نه ده چې زه به په کومه خاوره شهيديږم، له مسيج نه به پوه شوی يې، د ډيرو خبرو ماته هم اجازه نشته، بس خاص زما پلار، مور او ته خبر يې، نور پر کلي او کور هيڅوک هم نه پوهيږي، ګوره وروره که زما له شهادته خبر شوې، نو ونه ژاړې، بلکې زه غواړم چې څنګه مې په دنيا کې ملګری وې، همداسې مو پر جنت کې هم ملګرتيا وي، زه نه درته وايم چې ته هم استشهادي عمليات ترسره کړه، خو د جهاد لاره مه پرېږده، د ښوونځي په درسونو کې پوره کوښښ کوه، هو رښتيا د ټولګي اول نومره مو اوس څوک دی، زه داسې خجالته غوندې شوم، ځکه دی زمونږ اول نومره او زه دوهم نومره وم، نو په عاجزی مې ورته وويل، زه يم وروره، په غيږ کې يې کلک ونيولم، ويل زما هم همدغه اتکل و، ويل وروره ما مې خپل پلار ته ستا په اړه ډيري خبري کړي، هغه دې هم هر وخت صفتونه کوي، کله دې چې د جهاد اراده وکړه بيا زما پلار سره مشوره وکړه، صلاح الدين د خپل تير ژوند داسې خاص څه راته ونه ويل، پوهيږدم چې د ژوند تر شاه يې ډير مهم رازونه دي، ما هم ډير نه تکليفاوو، تقريبأ يو ساعت راته وغږيده، ما به يې د بدن هرې برخې ته بيل بيل کتل، اوښکې به مې په سترګو کې را ډنډ شوې، خو غږ مې له خولې نه وته، اخر يې ويل چې انسه وروره زه ځم چې پلار دوی به مې په انديښنه کې وي، که ته هم له ماسره ځې نو د شپې به

مې له آغا جان سره شپه ساعت
تېر شي، د انس دوی کور د سپيني
چيني سره نږدې و، يو ځل خو
مې اراده وکړه چې ورسره ولاړ شم،
پر ديدن يې ځان مور کړه، بيا
به نه وي او آرمان به يې کوې،
چاپې بيخي ډيرې لوېدې، ډاريدم
کومه پيښه ونشي، خاص دومره
مې ورته وويل خير يوسې، نور
مې پر ژبه الفاظ نه وو، غيږه يې
خلاصه کړه، د خدای پامانی په
دستور مو بيا ښې اوښکې سره
تويې کړې، صلاح الدين مې
لاسونه کلک نيولي وو، داسې
خوشبو ترې تله تا به ويل چې دا
اوس انسان ده که د بلې دنيا کوم
نوراني مخلوق، مسکی شو، پر اوږه
يې وټپوولم ويل، انس دعاګانې
کوه، ولاړم، ما هم ورپسې کتل،
له پښو مې دمه ختلې وه، سترګو
کې مې اوښکې وچې شوې وې، پر
ځمکه کيناستم، د صلاح الدين
قدمونو پسې مې کتل، ځان ته
مې زړه بد شو، چا چې بيلتون
ليدلی وي د داسې حالاتو اټکل
کولای شي، د الهی مينې قوت، د
انسان دا ساده فکر نشي
تعبيرولای، ما به د مينې
داستانونه اوريدل، ولې نه
پوهيدم چې عشق او محبت څه
ته وايي، د صلاح ادين په زړه کې
د الله ﷻ مينې داسې غزونې کړې
وې، چې د دنيا هر ډول مينې او
محبتونو ورته سلامي کوله،
استشهاد د الهی مينې وروستی حد
دی، بيخي عجيبه امتحان دی، داسې
چې پرته له استشهادي مجاهد بل
څوک يې تصور لا نشي کولای.

زه لا همالته ناست وم، چې ټليفون
ته مې بل مسيج راغی، چې ومې
کوت بيا هماغه نمبر و، ليکلي يې
وو، انسه ناوخته ده، کور ته ولاړ
شه، مور او پلار به درته په
اندېښنه کې وي، صلاح الدين چرته
ناست و، او زه يې ليدلم، بيرته مې
ورته وليکل، ته هم ولاړ شه
بدکه، له دې خبرې سره مې
ناڅاپه په شونډو مسکا راغله، زړه
مې داسې خلاص غونډې شو،
پاڅېدم او د کور پر لور رهي شوم،
سائيکل مې برق نه درلود، په
څه خواری مې کور ته ځان
ورساو، دروازه مې وټکوله موركی
مې غږ وکړ څوک يې؟

ما چې ځواب ورکړ نرمه يې د کور
دروازه را خلاصه کړه، ويل زويه
څومره دې ناوخته کړه، ته خو
کورس ته تللی وې، تر اوسه چرته
وې، ما ورته وويل چې د سليم دوی
سره وم، سليم زمونږ ګاونډي و، د
قرآن کريم حافظ و، او په ټولګي
کې تر ما درې نومرې وروسته و،
ويل راځه زويه، بايسکل مې په
برنډه کې ودراوو، مور مې بيا غږ
راباندې وکړ، ويل ورځه زويه
کوټې ته، پلار دې تيار دسترخوان
هوار کړی، زه ډوډی دروړم.

ادامه لري...!

په معاصر جهاد کې د غزوة الهند ځانګړتیاوې

عزیز الدین مصنف

کله چې امریکایانو په عراق یرغل یووړ نو د عراقیانو له سختو تندریزو بریدونو سره مخ شول، عراقیانو ځانونه د هغوی په منځ کې والوزول تر دې لا سخته دا چې ټولې کورنۍ ښځو، ماشومانو، سپینږیرو او ځوانانو به یو ځای عملیات کول، د عراق جهاد د خرپ او ترپ جنګ وو، عراقیان مجبور ول تر څو په لومړي ګوذار دښمن را وپرځوي ځکه پر دوهم قدم کې یې بیا د تلفاتو فیصدي حد اکثر ته رسیدله، سهار او ماښام به غزا وه، نه پکې اوږده اوږده تشکیلونه وو او نه هم ځیاره قطعات، بس چې د هر چا به وس بر و همالته به یې امریکایي وژلی و.

تر دې ور ها خوا کله چې د افغانستان جهاد پیل شو، ډېر ګرندی وو، مرحوم ملا صیب په ډېرو محدود ځواکونو وکولای شول چې میدان په واک کې واخلي او دغه مبارکه جګړه مهار کړي، که تاسو فکر کړی وي د د لومړنیو کلونو د مجاهدینو عقیده کلکه، مضبوطه او بیخي تر ډېره استقامتي وه، عملیات به یې وقفه یې ول خو سخت تندریز ګوذارونه به یې دښمن ته ورکول، بوش چې په هغه وخت کې د امریکا ولسمشر وو د ملا صیب عملیاتي پلانونو یې پښې سستې کړې وې، مرحوم ملا صیب رح هم وخت په وخت خپلو پوځیانو ته د پرمختګ امر کاوو، ژمی، اوړی هر وخت به د عملیاتو راپورونه اوریدل کیدل، مانا دا چې جهاد بیخي لاس په لاس وو، دښمن به کلي ته راغی او مجاهد به د خپل کور مخته په مین والوزاوو یا به یې کمین پرې وواهه.

د لوی ملا صیب تر رحلت وروسته شهید منصور صیب د قطعاتو تشکیل رامنځته کړ، استخبارات یې بیخي له نظامي تشکیلاتو وو ایستل او ځانته یوه خاص سیستم کې یې د فعالیت طرحې ورته جوړې کړې، د جهاد نوي محاذونه یې رامنځته کړل او د اسلامي زعامت له ټولو اړخونو سره مخته تلو، تر فتوحاتو پورې د شیخ صیب حفظه الله په اطاعت کې هماغه د منصور صیب په لاره یون وو، مانا دا چې جهاد ډېر چټک او ګرندی مخته روان وو.

تشکیل به ایله یوه ورځ واخیستله، نور به د عملیاتو ترتیبونه پیل شول، دا ډول جګړه چې د انغماسي عملیاتو یو نوي

ډول ته ورته وه، افغان مجاهدينو پکې سختې برياوې تر لاسه کړې، چې پايله يې د ټول هيواد په فتحه بدله شوه، د سوريې اوسنۍ جګړه چې د خوارجو، شيعه روافضو، اسرائيلو او بهرنيو يرغلګرو پر خلاف روانه ده عيناً د افغانستان د جهاد وروستنيو کلونو ته ورته ده، الله ﷻ دې د عرب مجاهدينو متې او همتونه مضبوط لري.

#غزوة_الهند

دا غزا چې د اسلامي نړۍ د جهاد له پرانيستو محاذونو څخه ګڼل کيږي، له پخوانيو ټولو هغو سره ډېر توپيرونه لري چې په لاندې ډول يې يادونه کوو.

تر ټولو مهم او لومړی نړيوال جهادي فکر دی، دا چې د غزوة الهند غزاء د پاکستان له جمهوري او طاغوتي نظام او پوځ سره له مبارزې پيليږي، د هند او سيمې هېوادونو تر فتوحاتو به غزوونه کوي، نو همدا علت دی چې دا غزاء به له ځان سره ډېرې نادرې هم لري، هغوی چې د اقصی د فتحې خوبونه ويني ضروراً بايد د دغو مبارکو غازيانو مل شي.

دوهم : تعرضي جنګونه ډېر وخت اخلي نو همدا وجه ده چې سختو استقامتونو او صبر ته اړتيا ده، حالات بيخي ابتدايي دي، له اراضي سره مجاهدين نه وي بلد، بله خبره دا چې هيڅوک د راتلونکي اتکل نشي کولای، يواځې په شهادت مين ځوانان دي چې د وزيرستان په هسکو يې د دښمن د مورچلو ښکار ته اړولې ده.

دريم : هغه کسان چې تازه دمي وي هغوی ته نده پکار چې له عجلې څه کار واخلي، ځکه چې هر تشکيل تر مياشتې ډېر وخت اخلي نو هغوی چې په تنګ شي د نورو ملګرو مورال ورسره کمزوری کېږي، بله خبره دا ده چې، حد اقل بايد ځانونه ښه داډه کړي، د راتلونکو حالاتو احتمالي فيصدي و ارزوي تر څو په راتلونکي کې له کومو ننګونو سره مخ نشي.

ځکه چې په شپو شپو مزلونه او لوږې تندې يکې لازمي دي.

اقصی آزادي غواړي، خو څنګه!؟

عابد راهي

ای مجاهده وروره !

ای د الله تعالی د سپین او سپیڅلي دین سپاهي!
ای د الله تعالی د سپیڅلي او عظیم نعمت شهادت غوښتونکیه!
ای د اقصی د خلاصون په ارمان ژړېدونکیه!

که چېرته ته د غاصبو یهودو څخه د اقصی خلاصون د الله تعالی د سپیڅلي رضاء د حصول او أعلاء کلمة الله په خاطر کوې؟
د ټولې کفري نړۍ د کفارو لخوا د فلسطین پر مظلومو مسلمانانو روان ظلم، وحشت او بربریت دې وینه په جوش راولي، او ستا مقصد هم رضاء الهي وي، نو بیا ولې خپل نږدې ګاونډ پاکستان کې "لال مسجد" چې همیش په وینو سور وي، نه وینې!؟

لال مسجد — بيت المقدس

کله دې هم د پاکستان په خاوره روانو وحشتونو وینه په جوش راوستې ده!؟
څه وجه ده چې په پاکستان کې په حق پرستو دیني عالمانو، رباني علماء کرامو، سپین ګیرو او په با حیاء تورسرو باندې د طاغوتي او جمهوري نظام او پوځ له لوري روان وحشتونه ستا وینه په جوش نه راولي!؟

نو ای مسلمانه مجاهده وروره! لږ فکر وکړه!!!
چې آیا د اقصی د خلاصون او ازادی زموږ او تاسې تر غوږونو نه وي را رسېدلی!!؟
هغه چې د خپلې منحوسې، ظالمې، وحشي او کفري څېرې څخه د مخ اړولو په پار یې د هر مخلصه مجاهد غوږ ته په شعوري او غیر شعوري توګه دا خبر ور ورساوه، چې اقصی آزادول غواړي.

ای مسلمانه مجاهده وروره! په ظاهره ځلېدونکې خو په پټه دا منحوس پلان د هغه چا دی، چې په پاکستان کې به یې جهادي نظریه لرونکو او د اسلامي نظام غوښتونکو ته همیش ویل چې په افغانستان کې ظلم روان دی، امریکا یرغل کړی دی، جهاد فرض عین دی،

کشمیر کې د هندوانو له خوا پر مسلمانانو ظلم کېږي، خلاصه دا چې هر چا به چې جهادي نظریه

لرله، مؤمن به و، اسلامي نظام
به يې غوښت، د اسلامي أمت د تېر
برم د بيا اعادې ارمانجن به و، په
مظلوم او محکوم اسلامي به يې
خوا بدېدله، نو افغانستان يا
کشمير ته به يی ليږلو، يواځې او
يواځې پدې خاطر چې د خپل کړي
وحشت، ظلم او کفر په خلاف يې
څوک راپورته نشي.

دا چې اوس څه باندې دوه لسيزې
وروسته د عجمو او عربو، پښتنو او
فارسيوانانو، بلوڅو او پنجابيانو
بلکې د ټولې نړۍ د مسلمانانو په
اجتماعي کوښښونو، قربانيو،
هجرتونو، جهادونو، شهادتونو او
ډول ډول بې دريغه سربښيندنو په
نتيجه کې افغانستان فتح شو،
اسلامي نظام حاکم شو، اوس نو د
نړۍ دا يواځينی اسلامي نظام
اسلامي امارت "أعزها الله" چې د
زرهاوو شهيدانو په بدل کې لاس
ته راغلی، ټول پدې پوهېږو چې
دا سپين سپېڅلی نظام استحکام
غواړي، د سرحداتو او ټولو داخلي او
خارجي کفري استخباراتي کړيو لاس
پرېکول غواړي، او د دې ټولو پيل
به د پاکستان د اجيرې استخباراتي
ادارې او پوځونو څخه کېږي، او
دښمن هم پدې پوه شو، چې دا
دی اوس د افغان مؤمن او غيرتي
ولس او مجاهدينو سترګې هم د
خپل پخواني دښمن پر لور شوې،
نو دې ابليس شکله دښمن د اقصی
له تازه پيښې چې کلونو را هيسې
پکې داسې وحشي چلند روان دی،
ناوړه ګټه پورته کړه او دغه اوازه
يې هرې خوا ته خپره کړه چې
اقصی د يهودو د منګولو او پنجو
څخه خلاصون او ازادي غواړي.

دا پدې خاطر چې ستاسو مخ او
توجه د خپل ځان څخه واړوي، تا
په نورو فروعي او ضمني چارو کې
مصروف وساتي، لومړيتوبونه
درڅخه هېر کړي او ستا د نظام
پښې ووهي تر څو خپل تش
شوی جېب يو ځل بيا د څو ډالرو
څخه ډک کړي.

خو ګوره! ستا څخه بايد هغه
ظلمونه او وحشتونه چې زموږ او
ستاسې د امارت په مشرانو يې
کړي، هېڅکله هېر نشي!

لاړ شه! او څو شيبې له ملا
عبدالغني برادر حفظه الله سره
کېنه، ترې واوره چې په اړه يې څه
درته وايي، څه يې ورسره کړي،
ولې يې ورسره کړي؟
له مولوي عبدالسلام ضعيف څخه
يې وپوښته چې څه درباندې تېر
شول!؟

ملا عبدالغني برادر حفظه الله

او یا هم لاړ شه! د وخت د مقرر او
د اسلام د ستر داعي الحاج استاد
محمد یاسر د کورنۍ څخه وپوښته
چې څه مو ولېدل، څه درسره
وشول او ولې درسره وشول!؟
او له دې وروسته بیا د اقصی په
لور وکوچېږه!

مجاهده وروره!

که د اقصی هغه جومات وینې،
نو د پاکستان په لسهاوو هغه
جوماتونه او مدرسې چې د دې اجیرو
او ظالمو پوځونو له لوري د هیواد
په لر او بر کې په شهادت
ورسېدې، ویجاړې شوې او د ډېرو
معصومو شهیدانو په وینو رنګینې
شوې، هغه نه وینې!؟
که د فلسطین هغه مسلمانه خور
دې زوروي؛ نو د خپل نږدې ګاونډ
هغه مسلمانه خور چې ستا په
دفاع کې یې خپل خاوند، ورور او
پلار له لاسه ورکړي، د دې خور
مظلومیت دې ولې نه زوروي!؟

اسلام آباد

فلسطین

پداسې حال کې چې د نبوي
ارشاداتو له مخې باید د خپل
نږدې مؤمن مسلمان ورور او خور
مرسته وشي.
نو لږ فکر وکړه!
چې په ټولې نړۍ کې د معاصر

فلسطین

اسلام آباد

جهاد د فتوحاتو دروازه همدا د
پاکستان جهاد دی، که چېرته الله
تعالی ستاسې په متو په په
پاکستان کې د د فتحو دروازې
خلاصې کړې، کفر ونړېد،
ډیموکراسۍ کونډه شوه، اسلام آباد
د ملعون جمهوریت په ځای د
اسلامي په مبارکو رنګینیو منور
شو، نو دا ومنله چې په منځنۍ
آسیا کې مظلوم اسلامي أمت نجات
ومومند، نو پدې وخت به بیا موږ
او تاسې وکولای شو چې په ګډه د
فلسطین او اقصی په لور خپل
تشکیلات وغځوو.

بإذن الله

زما مرشد

عمار خراساني

د څلورو شهيدانو پلار، د دوه شهيدانو ورونو دريم شهيد ورور، د شهيدې مورکۍ زوی، د شهيدې بي بي او شهيد صوفي صيب زوم، د لسهاوو استشهاديانو سالار، د تقوی او ايمان غر، د غزوة الهند د غازيانو هغه سپه سالار چې له ايمانې، تندريزې، او جهادي جذبې له ګزارونو څخه به يې کفر او طاغوت په لړزان و، هغه چې خپل ملګري او وروستی نسل يې د اسلام په حقيقي مانا پوه کړ، هغه چې بيان او وينا ته به يې سترې سترې علمي هستۍ عاجزې وې، هغه چې د شهيد أمير المؤمنين ملا اختر محمد منصور رح سره يې تر اخيره پورې خپله ريښتيني ملګرتيا د الولاء والبراء د عقيدې په پار وپاله، هغه چې د خپلې مهاجرې قافلې په سلهاو جنتي او يوسف مخي ځلمي يې د اسلامي امارت په قيام او نفاذ کې د اميرالمؤمنين ملا محمد عمر مجاهد رح په امر قربان او لوليه کړل، هغه چې د رب ذو الجلال د عظيمې رضاء او په خپله خاوره د اسلامي نظام د قيام په خاطر يې

تقبله الله
طالب حق مولانا فضل الله خراساني

خپل کلی ،وطن ،کور، اولاد او هر څه قربان کړل، هغه چې د پښتونخوا اسمانڅکي غرونه او د سوات شنې درې يې د کفري، جمهوري او طاغوتي نظام ساتونکو ته د دوزخ کندې وګرځولې، هغه چې د روژې مبارکې مياشتې په 29مه ورځ د کوچنۍ اختر په شپه د د شپې په لسو بجو د امريکايي څارګرې ډرون الوتکې په يو ناځوانه بريد کې له خپلو خپلو څو نورو ملګرو سره د پنځو ګزارونو ښکار او په ديار هجرت کې د شهادت لوړ مقام ته ورسيد، نحسبه کذالک والله حسيبه.

د سرسایي (صدقة الفطر) احکام

عبدالمالک همت

د سرسايې يا صدقة الفطر د نومونې لامل:

سرسايه پښتو لفظ دی چې معنا يې ده د انسان د سر خيرات او د صدقة الفطرمعناداده د روژې د ماتولو يا د روژې تر بشپړېدو وروسته خيرات. څنګه چې دغه خيرات يا زکات د رمضان المبارک د مياشتې د روژو تر پوره کولو وروسته د خوښيو او شکر اداکولو په توګه ورکول کيږي، ځکه نو صدقة الفطر ورته وايي. همداراز سرسايه د رمضان د مياشتې د روژو نيمګړتياوو او تېروتنو کفاره هم ده. لکه چې له عبدالله بن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايلي دي: سرسايه د روژه نيوونکي د ناسمو خبرو او فحش ويلو څخه د پاکولو لپاره او مسکينانو ته (لږ تر لږه د اختر په ورځ د ښو) خوړو ورکولو په موخه فرض سوې ده. که يې څوک د کوچني اختر تر لمانځه دمخه ورکړي، نو به منلې سرسايه وي او که يې د اختر تر لمانځه وروسته ورکړي، نو دا به له خيراتونو څخه يو خيرات وي.

(ابوداود، کتاب الزکات، باب زکات الفطر، 1609 حديث).

صدقة الفطر واجب ده:

د احنافو په نزد (زموږ په مذهب) سرسايه واجب ده، خو د نورو مذاهبو علمايې فرض ګڼي، ځيني مالکيان او اهل ظاهر يې سنت مؤکده بولي. کله چې روژه فرض سوه، سرسايه هم د زکات تر فرض کېدو دمخه د هجرت پر دوهم کال د برات (شعبان) په مياشت کي واجب سوه.

سرسايه پر چا باندي واجب ده؟

د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه د مذهب سره سم پر هر مسلمان، نارينه وي، که ښځه، لوی وي که کوچنی، روژه يې نيولې وي که يې نه وي نيولې که دغومره شته ولري چې د ده له اړتياوو څخه زيات وي او دغومره شته او اسباب ولري چې پر بيه يې زکات واجبيږي، نو پر هغه باندي د کوچني اختر په ورځ سرسايه واجب ده، دغه شته د سوداګرۍ لپاره وي يا نه وي، کال پر تېر سوی وي که نه وي.

د نورو عالمانو په اند د سرسايي د وجوب لپاره د زکات د نصاب څښتن کېدل هم شرط نه بلل کيږي، د دوی په اند د چا سره چې د ده او د

د سرسایې (صدقة الفطر) احکام

عبدالمالک همت

ده تر کالخوایی(کفالت) لاندې کسانو لپاره تر یوې ورځې او یوې شپې زیات خواړه وي، نو هغه دې د خپل ځان او کورنۍ د غړو سرسایه ورکړي.

څوک باید د چا له خوا سرسایه ورکړي؟

د سرسایې د ورکولو سبب خپله ورکوونکی شخص او هغه کسان دي چې د هغو نفقه پر لازمه ده او دی بشپړ ولایت پر لري، څکه نو پلار باید د خپلو کوچنیو اولادونو سرسایه ورکړي، خو که اولادونه شته ولري، نو سرسایه به د هغو له شتو څخه ورکوي.

د مېرمنې سرسایه پر مېړه باندې نه ده واجب، خو که احسان ورسره کوي، د ده له خوا د هغې سرسایه ورکول جواز لري.

همدارا پر پلار باندې د لویو باشعورو اولادونو سرسایه ورکول لازم نه بلل کیږي، خو که احسان ورسره کوي جواز لري، اما که اولاد ړ یا لېونی وي، نو پر پلار باندې د هغو له خوا سرسایه ورکول واجب باله سي.

د یتیم او لېوني سرسایه دې د هغو له شتو څخه ورکړه سي، خو که شته نه لري، نو سرسایه دې هغه کسان ورکړي چې خوراک او نفقه یې ورکوي.

د سرسایې د د ورکولو مستحب وخت:

د سرسایې د ورکولو اصلي، ښه او د فضیلت مهال د کوچني اختر د ورځې سهار، عیدګاه ته تر تللو دمخه دی او دا ډېر فضیلت لري، خو د روژې په وروستیو ورځو کې هر وخت ورکول کېدای سي.

د چا چې د اختر تر لمانځه دمخه د سرسایې ورکول هېر سي:

که د چا په یاد نه وه چې د اختر تر لمانځه دمخه سرسایه ورکړي، ګناه نه لري، څکه دي په هېره سره معذور باله سي، خو کله چې یې په یاد سوه سمدستي دې ورکړي، عالمانو ویلي دي چې سرسایه یې کیږي اوهیله ده چې مقبوله او سمه سرسایه وي.

د سرسايې (صدقة الفطر) احكام

عبدالمالک همت

که چا فکر کاوه چې د ده سرسايه بل څوک ورکوي، خو نه يې وه ورکړې هم يې دغه حکم دی او هر وخت چې پوه سو چې د ده له خوا يې سرسايه نه ده ورکړې سمدستي دې خپله ورکړي.

که چا په کوم بل عذر ونه کولای سول چې سرسايه تر کوچنۍ اختر دمخه ورکړي او بيا يې ورکړه پروا نه کوي.

که چا د ځان او خپلو اړوندو کسانو له سرسايې څخه يوه اندازه نږدې بې وزلو ته تر اختر دمخه ورکړه او نوره يې ځينو نورو بې وزلو ته –کوم چې حاضر نه وه– د ورکولو لپاره وساتله، نو په دې کې څه ستونزه نسته د اختر تر لمانځه وروسته دې ورکړي.

څوک چې سرسايه په قصد سره د اختر ترلمانځه دمخه ور نه کړي:

د اختر تر لمانځه دمخه په قصد سره د سرسايې نه ورکول جواز نه لري، په دې کې د رسول الله صلی الله عليه وسلم له امر څخه مخالفت راځي.

رسول الله صلی الله عليه وسلم امر کړی دی چې سرسايه دې د اختر لمانځه ته د خلکو تر روانېدو دمخه ورکړي.

له دې امله که څوک بې له کوم معقول عذر څخه داسې وکړي نو ګناهکار کيږي، بايد الله ته توبه وکاږي او سرسايه هم مستحقو کسانو ته ورکړي. په دې صورت کې هيله سته چې خدای يې وبخښي.

د سرسايې اندازه:

د امام ابو حنيفه رحمه الله په نزد که څوک صدقة الفطر په غنمو ورکوي، نو پر يوه تن د نبي اکرم صلی الله عليه وسلم د وختو نيمه پيمانه غنم يا اوړه کيږي.

خو دا چې دغه پيمانه په اوسمهالي وزن چې کيلوګرام دی، څونه کيږي، په دې اړه عالمان په يوه خوله نه دي. ځيني عالمان يوه پيمانه دوه نيم کيلو بولي. ځيني يې څو ګرامه کم څلور کيلو ګڼي. ځيني يې درې کيلو او پنځه سوه ګرامه بولي. عرب عالمان يوه پيمانه تقريباً درې کيلوګرامه ګڼي. ځيني يې هم څلور کيلو او پنځوس ګرامه ګڼي او وايي چې يوه پيمانه دې احتياطاً

د سرسايې (صدقة الفطر) احكام

عبدالمالک همت

ځلور کيلو او ځلورشپېته ګرامه وشمېرل سي.د کندهار او د هغه د شاوخوا ولايتونو خلک د يوه تن سرسايه نيم من غنم د کندهار په منه ورکوي او د کندهار من ځلورنيم کيلو دی. چې په دې حساب دوه کيلو او دوه سوه پنځوس ګرامه غنم يا اوړه او يا يې بيه د يوه تن سر سايه بلل کيږي. زما په نظر دغه د کندهار د خلکو وزن سم برېښي. والله اعلم.

په سرسايه کې نغدي پيسې هم ورکول کېدای سي:

د حضرت امام ابو حنيفه، حضرت امام بخاري، حضرت عمر بن عبدالعزيز، حضرت حسن بصري او ډېرو نورو عالمانو رحمهم الله په نزد دغلې بيه هم په سرسايه کې ورکول کېدای سي. خو د سعودي اوسمهالي عالمان په سر سايه کې نغدي پيسې ورکول ښه نه ګڼيامانورو ډېرو عالمان د نن مهال اړتيا ته په کتو سره وايي چې د غلې پر ځای د هغې بيه ورکول هم آساني راولي اوهم بې وزلو ته ګټوره ده.

پر دې کېدای سي چې د د دوو کيلو او دوو سوو پنځوسو ګراموغنمو بيه د بازار په نرخ وسنجول سي او مستحقو کسانو ته ورکړل سي.

البته شتمن خلک بايد په سرسايه کې د لوړ بيې شي، لکه د خرما او کشمشو قيمت ورکړي، ځکه چې په حديث کې راغلي دي: کله چې لوی څښتن د دنيا شته درکړي، نو په مالي عبادتونو کې توسع او پراختيا کوئ. نو که زموږ شتمن ورونه خپله سرسايه په خرما يا کشمشو ورکوي نو دي د يوې پيمانې، يعني ځلور نيم کيلو(يوه کندهاري من) خرماوو، يا کشمشو بيه ورکړي په دې به د مسکينانو يو څه ګوزاره وسي.

په سرسايه کې تر اصلي اندازې زيات څه ورکول:

کېدای سي چې يو څوک د سرسايې تر ټاکلي مقدار زيات څه د خيرات په توګه ورکړي، خو که تر ټاکلي کچې کم څه ورکړي، جواز نه لري.

کوم کسان د سرسايې مستحق دي:

سرسايه د نورو صدقو او زکاتونو غوندې فقيرانو، مسکينانو، قرضدارانو، د الله په لار کې طالبعلمانو، مجاهدينو او مسافرو

د سرسایې (صدقة الفطر) احکام

عبدالمالک همت

ته(که څه هم په خپل وطن کې شتمن وي) ورکول کېږي.

البته بې وزلو خپلوانو ته زکات او سرسایه ورکول نه داچې جواز لري، بلکې دوه ثوابه لري، یو د زکات یا سرسایې ورکولو ثواب او بل د صله رحمی ثواب. ورور، خور، اکا، عمه، ماما، خاله او د هغو اولادونه، نور خپلوان ، ګاونډیان، د خپل کلي او ښار خلک د سرسایې مستحقین دي.

کومو کسانو ته سرسایه نه ورکول کیږي:

(الف) اولادونو، مور او پلار، نیکه ګانو او اناګانو ته د زکات او سرسایې ورکول جواز نه لري.

(ب) د چا سره چې دغومره شته وي چې زکات پر واجبیږي، یا دومره شیان او اسباب ولري، چې تر اړتیا یې زیات وي او له امله یې سرسایه پر واجبیږي، نو داسې چا ته سرسایه ورکول جواز نه لري.

(ج) لیوني او داسې نابالغ کوچني ته چې نه پوهیږي سرسایه ورکول روانه دي، خو که یې د هغو کالخواى (سرپرست) د هغو لپاره واخلي روا باله سي.

هغو کالخواى (سرپرست) د هغو لپاره واخلي روا باله سي.

د یوه تن له خوا ډېرو کسانو ته سرسایه ورکول:

که یو تن خپله سرسایه څو تنو بې وزلو ته ورکړي، جواز لري. همدارازکه څو تنه خپله سرسایه یوه مسکین ته ورکړي هم جواز لري.

له یوه ښاره بل ښار ته د سرسایې لېږل:

له یوه ښاره بل ښار یا هیواد ته د سرسایې لېږل مکروه دي، یعني په کوم ځاى کې چې سرسایه ورکوونکی اوسیږي هلته دې سرسایه ورکړي.

هو، که په بل ښار کې د چا بې وزلي خپلوان وي، یا یې خلک ډېر اړ او مستحق وي، نو هغو ته د سرسایې لېږل مکروه نه بلل کیږي.

سپین ستوري

شهید حافظ مسعود الرحمن "خالد" تقبله الله

دا چې د کابل زلمي غزاء ته ځي — حوري هم اوس کوزې پختونخوا ته ځي
ځکه مې په ژوند وریسې وژړل — پوه شومه بیا نه راځي بقاء ته ځي
هر وخت چې رایاد شي مجاهد یاره — هغه کړی شوندې مې دعاء ته ځي

شهید حافظ مسعود الرحمن "خالد" تقبله الله چې یو متقي، پرهیزګاره، باحیاء وروکی و، له جهاد او شهادت سره یې بې کچې مینه درلوده، هماغه و د غزوة الهند د عظیمې قافلې مل شو، او د تحریک طالبان پاکستان په جهادي صفوفو کې یې د یو شجاع او غیرتي مجاهد په توګه په ظالم، جابر او طاغوتي دښمن ګڼ شمېر بریالي چریکي بریدونه ترسره کړل، په لسهاوو د طاغوتي نظام ساتونکي او مدافعین یې ووژل، هماغه و چې څه موده وړاندې د دښمن له لوري د یو چریکي برید پر مهال په زخمي حالت کې اسیر کړای شو، له څه مودې اسارت وروسته د ظالم او وحشي دښمن له لوري د یوې جعلي مقابلې په ترڅ کې د شهادت لوړ مقام ته ورسېد.
روح یې ښاد او یاد دې یې تر تله وي.

د نوموړي **شهید "حافظ مسعود الرحمن خالد" تقبله الله** پلار جان **"قاري عادل"** هم د اسلامي امارت په عظیم صف کې د امریکا او ناټو په خلاف مقدس جهاد کې په شهادت رسېدلی و.

نحسبهم كذالك والله حسيبهم

تللي زلمي

په شهادت پسې له کوره او له کلي تللي
الله چې کوم زلمي وو خپل ځان ته بللي تللي

د عنبر بویه خمار حسن سپېلني لېوني
هغوی د شپې د تعرض لپاره غلي تللي

هسې هم نه ده چې دي هر څوک په دې لاره درومي
ټول هغه وورکي چې په زړونو نازولي تللي

بیګا هم جنګ وو پر کمین کې یې راګیر وو غلیم
څو ځنېورو څو مرتد پوځیان وژلي تللي

وزیرستانه نن دې ورم د جنت نیولی
داسې ښکارېږي شهیدان درته راغلي تللي

په کومه لاره چې روان یم لا خو ستړی نه یم
په دغه لاره د اسلام په ننګ ښاغلي تللي

منصوره دار ښه ده که غېږ د موټر بم سریه
ګوره منصوره موټر بم کې اکثر ښکلي تللي

صلاح الدین منصور